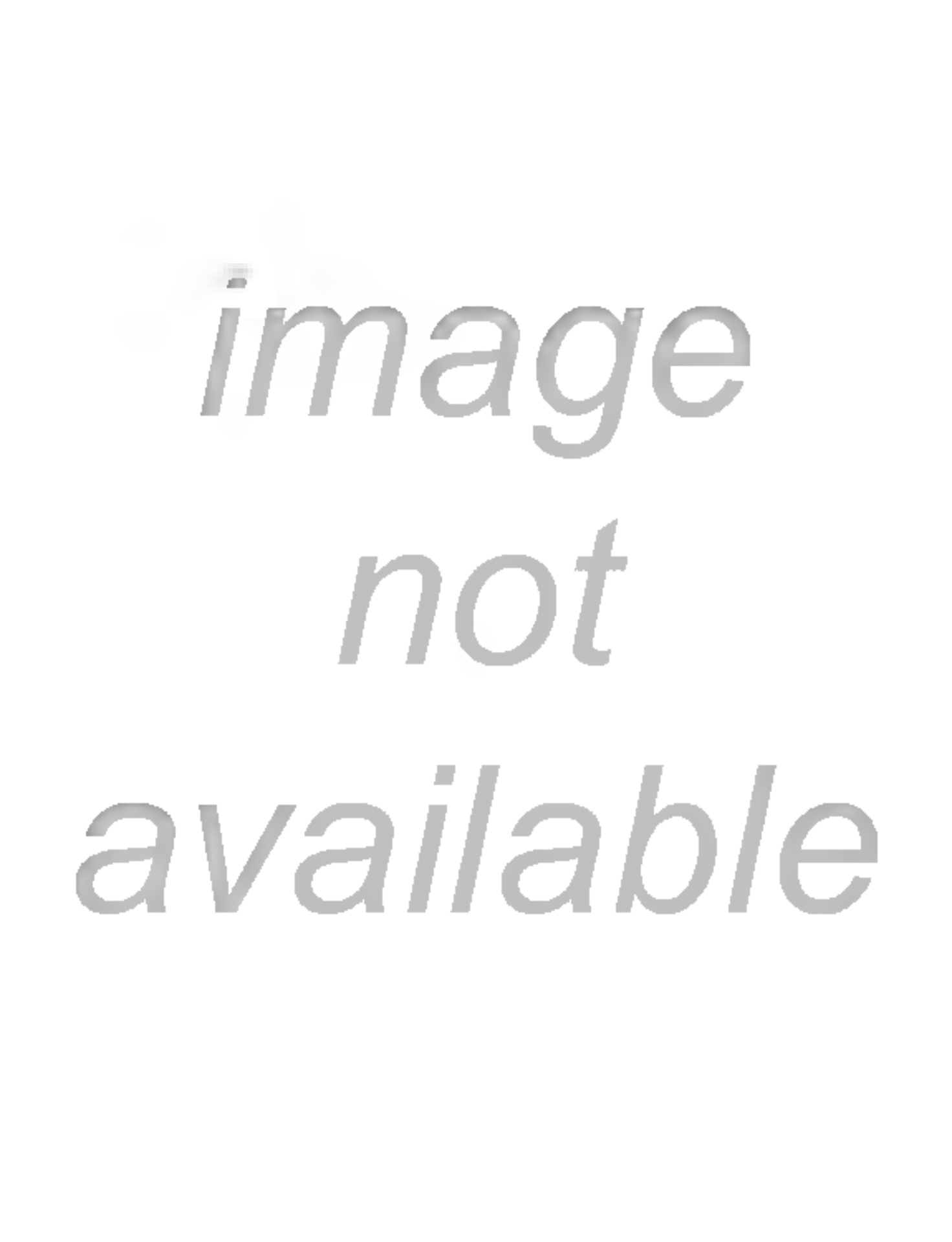
image
not
available

BRONZE
348
4

348.4

A

348.4

348
4

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI

PAPÆ XIV.

EPISTOLA

ENCYCLICA

Ad Patriarcas, Primates, Metropolitanos, Archiepiſcopos, & Epiſcopos univerſos, gratiam & communionem Sedis Apoſtolicæ habentes.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis univerſis gratiam, & communionem Sedis Apoſtolicæ habentibus,

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Salutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

LIbentiſſimè quidem amplectimur, quæ nobis offeruntur, occaſiones ad veſtros animos excitandos, ut Eccleſiaſticæ diſciplinæ reparandæ ſedulam curam conferatis. Etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evecti ſumus, conjunctam eſſe intelligimus ſollicitudinem aliarum Eccleſiarum, Nobiſque commendatam, qui plane tenuitatem virium noſtrarum non ignoramus.

Cum itaque præſentium literarum argumentum totum ſit de Jejunio, quod tempore Quadrageſimæ, veteri Eccleſiæ inſtituto, ac lege Fidelibus indicitur; ſupervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadrageſimæ inſtitutione, & Patrum, & Conciliorum omnes ſuper hac re in medium proferre auctoritates: Difficile id quidem Nobis parum videretur, ſed potius alienum, & nullo modo conſentaneum vobis, quos doctrinæ laude, Canonum & ſacræ Hiſtoriæ cognitione præſtantes arbitramur. Porrò ad ſcribendas has Literas adducti ſumus graviſſimis illis verbis Tridentinæ Synodi, quæ *ſeſſ.* 25. *de Reformat.* præcipit Epiſcopis omne ſtudium impendere, ut Fideles ipſorum curæ traditi magna religione perficiant ea,

ſtrum cœpiſſebat. Equidem Archiepiſcopi, Literæ Noſtræ graviſſimis, ac difficiliimis temporibus occupatos deprehenderunt: Attamen, dum quæſtiones in iiſdem expoſitas percurramus, viſum Nobis eſt nonnullam ex parte, ut iis quæſtionibus reſponſum fieret, ipſique ſolutum nullum impedimentum, ſive obſtaculum noſtris Literis Apoſtolicis ſupereſſent, ſed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipſæ minimè addu cerentur. Accedebat etiam, quod Epiſtola Archiepiſcopi multis argumentationibus, & obſcuris vocibus redundabat: quamobrem, licet plures hortarentur, ne ullum Archiepiſcopo reſponſum redderemus, illi tamen ſatisfecimus, res præcipuas ex ejus literis delibantes, & quæſtiones omnes ad certum numerum redigentes. Primùm Noſtris occupationibus tribuendum teſtati ſumus, quod tardè ipſi reſponſum daremus, ejus ſtudium commendavimus, & etiam magnopere probavimus, quod anceps, ac dubius ad hanc Sanctam Sedem confugerit, ut conſilium expoſceret. Deindè prolatis quæſtionibus ſatisfecimus, non prætermiſimus, illum tamen monentes de inſtituto Summorum Pontificum, qui leges condere ſolent, diſciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, quæ dubitandi cauſas obiiciunt, ut quæ conſtituta ſunt, perturbent, ac evertant.

Vix redditis Litteris, Archiepiſcopus paulò poſt ſuum curſum abſolvit: Itaque non immeritò ſuſpicamur, reſponſa Noſtra, quæ literis continebantur, haud cognita fuiſſe, & perſpecta illis, qui quæſtiones excitaverant. Poſt hæc alii pariter ex Hiſpanis Epiſcopis nonnullas ex iisdem quæſtionibus Nobis propoſuerunt, quare iisdem reſponſis uſi ſumus, quæ etiam prius Archiepiſcopo Compoſtellæ a Nobis fuerant. Non deſuerunt etiam præſtantes inter Italos Theologi, qui Literas noſtras Apoſtolicas datas anno 1741. egregiis commentariis illuſtrarunt: Idem contigit reſponſo,

quod

quod ſcimus Archiepiſcopo Compoſtellæ die 8. Julii anno 1741. quod ſanè integrum tuis Libris præfigendum curaverunt. Atquoniam libri ejuſmodi ad vos fortaſſe nondum pervenerunt, vel curis aliis diſtenti illos percurrere minime potuiſtis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum ſæpius eſt) ad Archiepiſcopum Compoſtellæ jam primum ſcripſimus, ut quæ diſciplina veſtris in Dioeceſibus ſtuenda ſit, planè cognoſcatis, ac ne vos deterreant difficultates, ſi quæ a captiosis hominibus concitentur.

Venerabili Fratri Archiepiſcopo Compoſtellæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem & Apoſtolicam Benedictionem.

SI Fraternitas tua ſerum reputabit, quot gravibus ſimis, & maximis curis prope modum obruamur, quacumque, hoc præſertim difficiliimo tempore, prorſus Nos teneat impoſita tenuitati Noſtræ ſollicitudo omnium Eccleſiarum, non ſanè mirabitur, tam diu ſibi procraſtinatum fuiſſe reſponſum ad eas Literas, quibus Apoſtolica auctoritate diſſolvendas vogta ſti oboreas in Hiſpania diſputationes aliquas n duabus noſtris Epiſtolis ad omnes Epiſcopos ſupeſioris anni 1741. 30. Maii & 22. Auguſti, quibus intra legitimos fines coercuimus invaleſcentem Eccleſiaſtici Jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de ſingulari noſtro in religioſiſſimam Hiſpanam Eccleſiam amore, unde Nos, immenſâ licet rerum mole fatigatos, ad expediendum ſibi in omni ſua perplexitate ſalutis iter, opem noſtram præ-

ſto

ſio habet. Quamquam igitur, dum prænuntiatas Conſtitutiones edidimus, non aliud propoſitum Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent: nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quidquid ſubtili indagatione dedoci poſſit ex propoſita a Nobis jejunandi regula; tamen eximia paterna charitate complectimur adeo obſervantiſſimos Romanæ Sedis Hiſpanos, tantique facimus obſecrationes tuas, ut occurrere anxietati veſtræ libenter adjecerimus animum, & Nos ipſi quæſtiones abs te propoſitas dirimendas conſtituerimus. Sic autem ſe habent:

I. Utrum, quæ in antedictis Noſtris Literis in forma Brevis, de unica comeſtione, & de epulis non permiſcendis præſcribuntur, ſub gravi etiam præcepto prohibeantur?

Reſpondimus: Concedentes facultatem veſcendi carnibus tempore vetito, ſub gravi teneri easdem facultates non aliter dare, quam geminis biſce adjectis conditionibus, videlicet unicæ in diem comeſtionis, & non permiſcendarum epularum. Eos verò, qui hujusmodi facultatibus utuntur, ſub gravi ad binas ipſam conditiones implendas obligari.

II. An ii, quibus conceſſum eſt veſci carnibus, poſſint in veſpertina refectiuncula ea quantitate carnis veſci, quæ jejunantibus permittitur?

Reſpondimus: Non licere, ſed opus habere, eo cibo, eâque uti portione, quibus utuntur homines jejunantes rectæ meticuloſæ conſcientiæ.

III. An qui jejunii tempore veſci carnibus permittuntur, & unicâ comeſtione uti debent, horam jejunantibus præſcriptam ſervare opus habeant?

Exiſtimus, obſervandam ita eſſe.

IV. Quænam ſint epulæ licitæ, quæ vetantur eam interdictis conjungi.

Re-

Reſpondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permiſſum eſt carnes comedere, eſſe carnes ipſas: epulas interdictas eſſe piſces, adeoque utrumque ſimul adhiberi non poſſe. Piſcibus tamen edendis non interdicuntur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova, & lacticinia.

V. An præceptum de utroque epularum genere non miſcendo, dies quoque Dominicos Quadrageſimales complectatur?

Affirmamus complecti.

VI. Utrum hæc lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatæ edere poſſunt ova & lacticinia?

Reſpondemus: Nihil in prænunciatis noſtris Apoſtolicis Literis ſtatutum eſſe, quod reſpiciat gratioſum Cruciatæ Diploma. Quare qui eo gaudent, illius tenorem ſtrictè, & conſideratè perpendant, ex ejuſque Sententia ſe gerant. Caveant autem, ne inani quapiam excuſatione ſeſe ſolutos eſſe arbitrentur præſcriptis ibi Legibus.

VII. Utrum memorata duo præcepta urgeant extra Quadrageſimam.

Reſpondemus: Urgere extra Quadrageſimam utrumque præceptum: illud ſcilicet unicæ comeſtionis cum reliquis Legibus in ſecundo & tertio ad hæc poſtulata reſponſo expreſſis: & alterum non permiſcendi epulas licitas cum interdictis, ut in quarto poſtulato definitum eſt.

Habeas, Venerabilis Frater, penitus explicatum quidquid apud vos ex noſtris ſæpius nuncupatis Apoſtolicis Literis dubitationem attuliſſe ſcribis. Quamquidem in re laudavimus conſilium tuum interrogandæ ſupremæ Romanæ Sedis, ut libero, & non vacillanti greſſu ad oves ſanâ doctrinâ imbuendas incedere Paſtores queant: in iſtoque tuo ſuſcepto conſilio agnovimus Hiſpanam religionem, nihil ſibi tutum, niſi e Divi Petri Cathedra acceptum, repu-

tautem ; qua ſplendiſſimâ gloriâ tantum nomen , & incorruptæ Fidei fructum Hiſpania ſibi peperit. Cavendum autem vobis eſt (idque plurimum ad te pertinet , qui illuſtris Archiepiſcopi , & Inquiſitoris gerit præcipuum munus) ne in expendendis Apoſtolicæ Sedis Conſtitutionibus pro nimia exhauriendi argumenti ſollicitudine nullus fiat diſſerendi , ambigendique modus . Sedula deinde opera conferenda , ut iſtiuſmodi dubia , quæ facilè , pro ingeniorum varietate , diſputando emergunt , penitus inter vos diriman̄tur , ne diuturna unquam diſceptatione fluctuent animi , præſertim cum Conſtitutiones ipſæ Apoſtolicæ ſcopum , quo tendunt , apertè demonſtrent , & illuc promptè dirigi poteſt quidquid dubitando intertubare videatur . Id ſi animadverſiſſent qui de præſenti negocio plura dubitarunt , nodum ſibi exſolviſſent . Patebat enim , nihil aliud nobis in animo fuiſſe , quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia , qui nimium ſani jejunii fines prætergreſſi , & non parum obliti , illud ad retinendum in officio corpus divinitus inſtitutum , hoſti huic ſpiritus inſenſiſſimo blandiebantur . Statim ſiquidem comperiſſent quid in propoſitis quæſtionibus conſtituendum eſſet , nec ſibi moleſtiam exhibuiſſent , nec Nobis , quos graviſſimæ undique circumſtant curæ , non parum temporis occupaſſent , quod tamen pro ſingulari noſtro in veſtram gentem ſtudio , atque amore libenter impendimus ad rectum vobis iter monſtrandum , in poſterum ſimul præcaventes , quomodo in hujuſmodi quæſtionibus firmare greſſus veſtros in promptu ſit. Reliquum eſt , Venerabilis Frater , ut tibi , quod facimus ex animo , præcipuæ benevolentiæ noſtræ pignus Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertiamur . Datum &c. 8. Julii 1744.

Cum

CUm hæc ita ſe habeant, ſatis muneri noſtro feciſſe videmur, ne illi (quibus licet carnes edere) cum jejunum tempore Quadrageſimæ, vel extra Quadrageſimam Fidelibus præſcribitur, unius comeſtionis limites excedant; ac ne piſcibus ſimul, & carnibus parari ſibi menſam patiantur, neve cavillationes perſcrutentur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc ſuperſunt, quæ remedium a Nobis depoſcunt.

Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non ſolum plures in qualibet Italiæ Urbe veſtra auctoritate diſſolvi a quadrageſimali abſtinentia, ſed etiam magno ſtudio contenditis, ut univerſam Civitatem, totamque Diœceſim eadem abſtinentia liberemus. Hinc factum eſt, ut in quibuſdam Civitatibus ac Diœceſibus jam per multos annos Fideles univerſi abſque ullo diſcrimine carnibus per Quadrageſimam utantur. Id quidem maximam Nobis affert ſollicitudinem, eò quod deprehendimus certis Teſtimoniis in quibusdam Regionibus Septemtrionis toto Quadrageſimæ curſu lactis, & ovorum uſum liberè permitti, quia per plures annos eadem facultatem petierint, & ab Sede Apoſtolica conſecuti fuerint; quamobrem illi Populi ſibi in animum induxerunt, non eſſe turſus ad Pontificem confugiendum pro hujuſmodi facultate impetranda, ſed priores conceſſiones ſingulis annis acceptas ſufficere, ut lactis, & ovorum conſuetudo per Quadrageſimam temptobetur. Præterea maximi faciendæ eſſe decimus ea verba Trident. Conc. *Seſſ. 25. cap. 18. de Refor.* *Sicuti publicè expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, evenientibus caſibus & neceſſitatibus pro communi utilitate ſatisfiat; ſic frequentius Legem ſolvere, exemplumque potius, quam certo perſonarum, verumque delicto, præſentibus indulgere, nil aliud eſt, quam noxiumque ad Leges tranſgrediendas aditum aperire.*

In

In Literis noſtris Apoſtolicis, quas anno 1741. ad omnes Catholicos Epiſcopos dedimus, hunc corruptelæ viam præcludere cogitavimus ea ratione, illiſque verbis, quæ rurſum hic ſubjicimus. *Debitum igitur Paternæ ſollicitudinis veſtræ ſedulitatis, & charitatis officium jure poſtulat, ut omnibus notum faciatis, & annuntietis, neminem quidem ſine legitima cauſa, & de utriuſque Medici conſilio, multitudinem verò, velut Populo, aut Civitati, aut Genti indiſcriminatim integra, tempore gravisſimo & urgente neceſſitate, & in caſibus per ſacros Canonum Statuta præſcriptis, cum debita Apoſtolicæ hujus Sedis reverentia a Quadrageſimali Jejunii diſpenſationem, toties quoties opus fuerit concedendam, nec audaciter ſibimetipſis quæ uſurpandam, nec ſuperbè & arroganter ab Eccleſia, ſive cum alibi in more poſitum eſſe accipimus, eſſe poſtulandam.*

Porro Nos hanc normam ſecuti ſumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram Quadrageſimali abſtinentia immunem declaravimus. In primis loci Epiſcopus id poſtulare a Nobis debuit, ac de gravisſima, urgentique neceſſitate ſuum teſtimonium interponere. Deinde carnes maxime permiſſæ fuerunt, ſi lacticiis, & ovorum uſus ſatis eſſe videretur. Tum vero facultas edendi carnes tribui ſolum conſuevit, cum interpoſito Epiſcopi teſtimonio id omninò neceſſarium judicaretur; nec ſufficiens neceſſitati remedium afferri conſtaret, ſi ova ſolum, & lacticinia concederentur. Quoties autem abſtinentia Quadrageſimæ noſtra auctoritate ſoluta fuit, certos tamen dies præſcripſimus, quibus integra abſtinentia ſervaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigilias præceptas obeundas, dies majoris hebdomadæ a Dominica Palmarum. Quandoque recenſuimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abſtinentiam Feriis ſextis ac Sabbatis, etiamſi facultas a Nobis tradita lacticiis, & ovorum uſum ſolum complecteretur. Poſtremo eam conditionem ſemper addidimus,

ne

ne jejunii lex, unius per diem comeſtionis ullo modo violaretur, ac ne ſimul in menſa carnes, ac pisces apponerentur.

Dum rationem hujus conſilii noſtri ſerio perpendimus, haud plenè acquieſcimus, ob eam ſollicitudinem, ac dubitationem, ne cauſa ab Epiſcopo loci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad ſolvendam Quadrageſimæ abſtinentiam, ejus naturæ fortaſsè non ſit, quæ veram, & urgentem neceſſitatem contineat. Quippe illud Nobis ſemper ante oculos propoſitum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconſultò, ac temerè faciamus. Hærent pariter animo defixa S Bernardi verba ad Pontificem Eugenium *lib. 3. de Conſid. c. 4. Facitis hoc, quia poteſtis: Sed, utrum debeatis, quæſtio eſt, & quemode.* Attamen fidem præſtitimus iis, quibus præſtanda fuerat, Epiſcopis nempè locorum. Non enim alio pacto exerceri poteſt ſollicitudo peculiarium Eccleſiarum, ac Diœceſum, niſi fides habeatur Epiſcopis, a quibus illæ adminiſtrantur. Sed in poſterum, ut graviſſimum hoc negotium tutius, quam fieri poſſit, geratur, moleſtum vobis non ſit, animum iis advertere, quæ ſubjicimus.

Non ignoratis ab Innocentio III. Prædeceſſore noſtro *cap. Conſilium, de obſervatione jejunor.* inter cauſas legitimas ſolvendi abſtinentiam a carnibus jejunii tempore, recenſeri veram, & exiſtentem reipſa ægritudinem. *Præterea de illis, qui in Quadrageſima, vel in aliis jejuniis ſolemnibus infirmantur, & petunt ſibi eſum carnium indulgeri, reſpondemus: quod cum non ſubjaceat legi neceſſitas, deſiderium infirmorum, cum urgens neceſſitas exigit, ſupportare poteſt & debet, ut majus periculum in eis evitetur.* Idem ſtatuerant multò ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Toletani Can. 9. quod anno 653. celebratum fuit. *Quiſquis abſque inevitabili neceſſitate, neque fragilitatis evidentis langore, ſeu etiam ætatis imbecillitate, diebus Quadrageſimæ eſum carnium præſumpſerit*

quæ a ſacris Canonibus præſcribuntur. *Ut illis omnibus, & iis præſertim ſint obſequentes, quæ ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, & jejunia.*

Ubi primum Bononienſem Eccleſiam adminiſtrandam ſuſcepimus (ad quam beneficio Clementis XII. ſel. record. ab Sede Anconitana tranſlati fuimus) mandatum evulgavimus (quod libro primo Inſtitutionum Noſtrarum pro viris Eccleſiaſticis decimoquinto loco continetur:) in illo plures difficultates indicavimus, ob quas minimè ſolvendos jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam cauſam, & legitima prius auſteritate interpoſita, Quadrageſimæ abſtinentiam non obſervarent, minimè, inquam, ſolvendos a jejunio, itaut liceret ipſis quolibet die menſam bis inſtituere, non unicâ vice, veſperinâ ſæpeaddictâ Refectione, quæ permitti jejunantibus conſuevit. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, & præſtantiſſimis quoque viris demandavimus ipſam diligenter, accurateque perpendere, ac ſuas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis hujuſmodi controverſiæ finem tribuere conſtituimus, illudque decrevimus, ne ulla in poſterum, ſive peculiaris, ſive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad menſam tempore jejunii, vel Quadrageſimæ, niſi conditio ſervandi jejunii, ſive unius comeſtionis interponatur, & illud quoque monitum addatur, nequaquam licere menſam eandem carne, ac piſcibus inſtruere. Equidem decertatis hac ratione nimium implicatis quæſtionibus, exiſtimavimus unicam ſingulis diebus comeſtionem inducere illis etiam, qui carnibus uti, cum jejunium indicitur, ritè obtinuerunt; & pravam illam conſuetudinem, quæ apud multos jam nimis invaluerat, penitus evellere, aſſerendi nempe carnes in menſam cum piſcibus, poſtquam ipſi Quadrageſimalis abſtinentiæ præcepto ſolu-

ti

ri fuerunt, ob eam potiſſimùm cauſam, quod grave detrimentum ſaluti ab eiu præcium acciperent.

Hæc apertiſſimè conſtant ex Noſtris Apoſtolicis Literis, quarum forma Brevis dedimus ad omnes Epiſcopos Orbis Catholici anno 1741. quarum primæ incipiunt: *Non ambigimus*, alteræ verò: *In ſupremo*; Nos profectò nullibi unquam elargiti ſumus aures eam nobis, cum tempus Quadrageſimæ, ſive aliud jejunium præcipitur; nos indicta, ſcriptâque conditione, quam ſuperius commemoravimus. Maximam pariter lætitiam percepimus, cum ſuperioribus Nobis fuerunt plures Epiſtolæ, ac Mandata veſtra Literis noſtris Apoſtolicis omnino conſentanea; quibus pro virili parte contendiſtis adducere Populos vobis ſubjectos, ut præpoſitam in illis diſciplinam piè ſervarent.

Interim promulgatis iisdem Apoſtolicis Literis, quas paulo antea nominavimus, plures cavillationes excogitatæ ſunt a nonnullis, ut Nos antea facili conjectura ſuſpicati ſumus. Plures etiam quæſtiones propoſitæ Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis, ac momenti, quemadmodum Nos opinamur, cum illæ vel ipſius Legis verbis, vel ſenſu penitus cohæreant, ac diſſolvantur. Attamen ſacro Tribunali noſtræ Pœnitentiariæ rerum hujuſmodi conſcio, ac peritiſſimo, easdem quæſtiones expendendas commiſimus, quibus omnibus plenè, cumulatèque, quoties opus fuit, ſatisfecit.

Archiepiſcopus Compoſtellæ, in Hiſpaniarum Regnis Primus Inquiſitor, nuperrimè vita functus longam ad Nos dedit Epiſtolam, quâ plures recenſebat difficultates, quæ Literis noſtris Apoſtolicis adverſabantur, quominus executioni mandarentur, eò quod nonnulli Theologi in diverſas opiniones, ac ſententias abirent in ſolvendis quibuſdam quæſtionibus; quibus Literæ noſtræ Apoſtolicæ cauſam, & occaſionem præbebant; ac proinde de illis judicium Noſ-

ſtrum enquirebat. Equidem Archiepiſcopi Literæ Nos graviſſimis, ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt. Attamen, dum quæſtiones in iſtis expoſitas perlegimus, viſum Nobis eſt non quidem expeti, ut iis quæſtionibus reſponſum fieret, ipſique ſolvere nullum impedimentum, ſive obſtaculum noſtris Literis Apoſtolicis ſupereſſet, ſed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipſa minimè adducerentur. Accedit etiam, quod Epiſtola Archiepiſcopi multis argumentationibus, & obſcuris vocibus redundabat: quamobrem, licet plures hortarentur, ne ullum Archiepiſcopi reſponſum redderemus, illi tamen ſatisfecimus, res præcipuas ex ejus literis delibantes, & quæſtiones omnes ad certum numerum redigentes. Primùm Noſtris occupationibus tribuendum teſtati ſumus, quod tardè ipſi reſponſum daremus, ejus ſtudium commendavimus, & etiam magnopere probavimus, quod eo ceps, ac debuis ad hanc Sanctam Sedem confugerit, ut conſilium expoſceret. Deindè prolatis quæſtionibus ſatisfacere non prætermiſimus, illum tamen monentes de inſtituto Summorum Pontificum, qui leges condere ſolent, diſciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, quæ dubitandi cauſas obiciunt, ut quæ conſtituta ſunt, pertorbent, ne evertant.

Vix redditis Literis, Archiepiſcopus paulò poſt vitæ curſum abſolvit: Itaque non immeritò ſuſpicamur, reſponſa Noſtra, quæ Literis continebantur, haud cognita fuiſſe, & perſpecta illis, qui quæſtiones excitaverant. Poſt hæc alii pariter ex Hiſpanis Epiſcopis nonnullas ex iisdem quæſtionibus Nobis propoſuerunt; quare iisdem reſponſis uſi ſumus, quæ tradita prius Archiepiſcopo Compoſtellæ a Nobis fuerant. Non defuerunt etiam præſtantes inter Italos Theologi, qui Literas noſtras Apoſtolicas datas anno 1741. egregiis commentariis illuſtrarunt: Idem contigit reſponſo, quod

quod ſecimus Archiepiſcopo Compoſtellæ die 8. Julii anno 1744. quod ſanè integrum ſuis Libris præfigendum curaverunt. At quoniam libri ejuſmodi ad vos forte ſe non dum pervenerunt, vel curis aliis diſtenti illos percurrere minime potuiſtis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum ſæpius eſt) ad Archiepiſcopum Compoſtellæ jam pridem ſcripſimus, ut quæ diſciplina veſtris in Dioeceſibus tenenda ſit, planè cognoſcatis, ac ne vos deterreant difficultates, ſi quæ a captioſis hominibus concitentur.

Venerabili Fratri Archiepiſcopo Compoſtellæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem & Apoſtolicam Benedictionem.

SI Fraternitas tua ſecum reputabit, quot gravi ſſimis, & maximis curis propemodum obruamur, quacunque, hoc præſertim difficillimo tempore, prorſus Nos teneat impoſita tenuitati Noſtræ ſollicitudo omnium Eccleſiarum, non ſanè mirabitur, tamdiu ſibi procraſtinatum fuiſſe reſponſum ad eas Literas, quibus Apoſtolica auctoritate diſſolvendas rogaſti, oborta in Hiſpania diſputationes aliquas a duabus noſtris Epiſtolis ad omnes Epiſcopos ſuperioris anni 1741. 30. Maii & 22. Auguſti, quibus intra legitimos fines coercuimus invaleſcentem Eccleſiaſtici Jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de ſingulari noſtro in religioſiſſimam Hiſpanam Eccleſiam amore, unde Nos, immenſâ licet rerum mole fatigatos, ad expediendum ſibi in omni ſua perplexitate ſalutis iter, opem noſtram præ-

ſto

ſio habet. Quamquam igitur, dum prænunciatas Conſtitutiones edidimus, non aliud propoſitum Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent; nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quidquid ſubtili indagatione deduci poſſit ex propoſita a Nobis jejunandi regula; tamen eximia paterna charitate complectimur adeo obſervantiſſimos Romanæ Sedis Hiſpanos, tantique facimus obſecrationes tuas, ut occurrere anxietati veſtræ libenter adjecerimus animum, & Nos ipſi quæſtiones ab te propoſitas dirimendas conſtituerimus. Sic autem ſe habent.

I. Utrum, quæ in antedictis Noſtris Literis in forma Brevis, de una comeſtione, & de epulis non permiſcendis præſcribuntur, ſub gravi etiam præcepto prohibeantur?

Reſpondemus: Concedentes facultatem veſcendi carnibus tempore vetito, ſub gravi teneri easdem facultates non aliter dare, quam geminis hiſce adjectis conditionibus, videlicet unicæ in diem comeſtionis, & non permiſcendarum epularum. Eos verò, qui hujusmodi facultatibus utuntur, ſub gravi ad binas ipſas conditiones implendas obligari.

II. An ii, quibus conceſſum eſt veſci carnibus, poſſint in veſpertina refectiuncula ea quantitate carnis veſci, quæ jejunantibus permittitur?

Reſpondemus: Non licere, ſed opus habere, eo cibo, eâque uti portione, quibus utuntur homines jejunantes rectæ metuioſæ conſcientiæ.

III. An qui jejunii tempore veſci carnibus permittuntur, & unicâ comeſtione uti debent, horam jejunantibus præſcriptam ſervare opus habeant?

Edicimus, obſervandam iis eſſe.

IV. Quænam ſint epulæ licitæ, quæ vetantur cum interdictis conjungi.

Reſpondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permiſſum eſt carnes comedere, eſſe carnes ipſas: epulas interdictas eſſe pisces, adeoque utrumque ſimul adhiberi non poſſe. Piſcibus tamen edendis non interdicuntur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova, & lacticinia.

V. An præceptum de utroque epularum genere non miſcendo, dies quoque Dominicos Quadrageſimales complectatur?

Affirmamus complecti.

VI. Verum hæc lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatæ edere poſſunt ova & lacticinia?

Reſpondemus: Nihil in prænotatis noſtris Apoſtolicis Literis ſtatutum eſſe, quod reſpiciat gratioſum Cruciatæ Diploma. Quare qui eo gaudent, illius tenorem ſtrictè, & conſideratè perpendant, eumque Sententia ſe gerant. Caveant autem, ne inani quapiam excuſatione ſeſe ſolutos eſſe arbitrentur præſcriptis ibi Legibus.

VII. Verum memorata duo præcepta urgeant extra Quadrageſimam.

Reſpondetur: Urgere extra Quadrageſimam utrumque præceptum: illud ſcilicet unicæ comeſtionis cum reliquis Legibus in ſecundo & tertio ad hæc poſtulata reſponſo expreſſis: & alterum non permiſcendi epulas licitas cum interdictis, ut in quarto poſtulato definitum eſt.

Habeas, Venerabilis Frater, penitus explicatum quidquid apud vos ex noſtris ſæpius nuncupatis Apoſtolicis Literis dubitationem attuliſſe ſcribis. Quam quidem in re laudavimus conſilium tuum interrogandæ ſupremæ Romanæ Sedis, ut libero, & non vacillanti greſſu ad oves ſanâ doctrinâ imbuendas incedere Paſtores queant: in iſtoque tuo ſuſcepto conſilio agnovimus Hiſpanam religionem, nihil ſibi tutum, niſi e Divi Petri Cathedra acceptum, repu-

tantem ; qua ſplendiſſimâ gloriâ tantum nomen , & incorruptæ Fidei fructum Hiſpania ſibi peperit. Cavendum autem vobis eſt (idque plurimum ad te pertinet , qui illuſtris Archiepiſcopi , & Inquiſitoris gerris præcipuum munus) ne in expendendis Apoſtolicæ Sedis Conſtitutionibus pro nimia exhauriendi argumenti ſollicitudine nullus fiat differendi , ambigendique modus . Sedula deinde opera conferenda , ut iſtiuſmodi dubia , quæ facilè , pro ingeniorum varietate , diſputando emergunt , penitus inter vos diriminntur , ne diuturna unquam diſceptatione fluctuet animi , præſertim cum Conſtitutiones ipſæ Apoſtolicæ ſcopum , quo tendunt , apertè demonſtrent , & illuc promptè dirigi poteſt quidquid dubitando intertubare videatur . Id ſi animadverſiſſent qui de præſenti negocio plura dubitarunt , nodum ſibi exſolviſſent . Patebat enim , nihil aliud nobis in animo fuiſſe , quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia , qui nimium ſani jejunii fines prætergreſſi , & non parum obliti , illud ad retinendum in officio corpus divinitus inſtitutum , hoſti huic ſpiritus inſenſiſſimo blandiebantur . Statim ſiquidem comperiſſent quid in propoſitis quæſtionibus conſtituendum eſſet , nec ſibi moleſtiam exhibuiſſent , nec Nobis , quos graviſſimæ undique circumſtant curæ , non parum temporis occupaſſent , quod tamen pro ſingulari noſtro in veſtram gentem ſtudio , atque amore libenter impendimus ad rectum vobis iter monſtrandum ; in poſterum ſimul præcaventes , quomodo in hujuſmodi quæſtionibus firmare greſſus veſtros in promptu ſit. Reliquum eſt , Venerabilis Frater , ut tibi , quod facimus ex animo , præcipuæ benevolentiæ noſtræ pignus Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertiamur . Datum &c. 8. Julii 1744.

Cum

CUm hæc ita ſe habeant, ſatis muneri noſtro fe-ciſſe videmur, ne illi (quibus licet carnea ede-re) cum jejunum tempore Quadrageſimæ, vel extra Quadrageſimam Fidelibus præſcribitur, unius come-ſtionis limites excedant, ac ne piſcibus ſimul, & car-nibus parari ſibi menſam patiantur, neve cavillatio-nes perſcrutentur, ut legi tenebras offundant. Pau-ca tamen adhuc ſuperſunt, quæ remedium a Nobis depoſcunt.

Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non ſolum plures in quahbet Italiæ Urbe veſtra au-ctoritate diſſolvi a quadrageſimali abſtinentia, ſed etiam magno ſtudio contendiſſe, ut univerſam Civi-tatem, totamque Diœceſim eadem abſtinentia libere-mus. Hinc factum eſt, ut in quibuſdam Civitatibus ac Diœceſibus jam per multos annos Fideles univer-ſi abſque ullo diſcrimine carnibus per Quadrageſimam utantur. Id quidem maximam Nobis affert ſollicitu-dinem, eò quod deprehendimus certis Teſtimoniis in quibusdam Regionibus Septemtrionia toto Quadrage-ſimæ curſu lacta, & ovorum uſum liberè permitti, quia per plures annos eadem facultatem petierint, & ab Sede Apoſtolica conſecuti fuerint; quamobrem illi Populi ſibi in animum induxerunt, non eſſe rur-ſus ad Pontificem confugiendum pro hujuſmodi facul-tate impetranda, ſed priores concеſſiones ſingulis an-nis acceptas ſufficere, ut lactis, & ovorum conſue-tudo per Quadrageſimam comprobetur. Præterea ma-xime faciendæ eſſe ducimus ea verba Trident. Conc. *Seſſ. 25. cap. 18. de Refor. Sicuti publicè expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, evenientibus ca-ſibus & neceſſitatibus pro communi utilitate ſatisfiat; ſic frequentius Legem ſolvere, exemplosius potius, quam certe perſonarum, rerumque delectu, petentibus indulgere, nil aliud eſt, quam unicuique ad Leges tranſgrediendas ad-itum aperire.*

In

In Literis noſtris Apoſtolicis, quas anno 1741, ad omnes Catholicos Epiſcopos dedimus, huic corrupte-læ viam præcludere cogitavimus ea ratione, illicque verbis, quæ rurſum hic ſubjicimus. *Debitum igitur Paternæ ſollicitudinis veſtrum ſedulitatis, & charitatis officium jure poſtulat, ut omnibus notum faciatis, & annuntietis, neminî quidem ſine legitima cauſa, & de veriſque Medici conſilio, multitudini verò, vel uni Populo, aut Civitati, aut Genti indiſcriminatim integra, nempè gravi-ſimâ & urgente neceſſitate, & in caſibus per ſacros Canonum Statuta præſcriptis, cum debita Apoſtolicæ hujus Sedis reverentia a Quadrageſimali Jejunii diſpenſationem, ſo-litis quoties opus fuerit concedendam, nec audacter ſibique usurpandam, nec ſuperbè & arroganter ab Eccleſia, ſed cum alibi in more poſitum eſſe accipimus, eſſe poſtulandam.*

Porro Nos hanc normam ſecuti ſumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram Quadrageſimali abſtinentia immunem declaravimus. In primis loci Epiſcopus id poſtulare a Nobis debuit, ac de graviſſima, urgentique neceſſitate ſuum teſtimonium interponere. Deinde carnes minimè permiſſas ſumunt, ſi lacticiis, & ovorum uſu ſatis eſſe videretur. Tum verò facultas edendi carnes tribui ſolum conſuevit, cum interpoſito Epiſcopi teſtimonio id omninò neceſſarium judicaretur; nec ſufficiens neceſſitati remedium afferri conſtaret, ſi ova ſolum, & lacticinia concederentur. Quoties autem abſtinentia Quadrageſimo noſtra auctoritate ſoluta fuit, certos tamen dies præſcripſimus, quibus integra abſtinentia ſervaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigilias præcepto obeundas, dies majoris hebdomadæ a Dominica Palmarum. Quandoque recenſuimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abſtinentiam Feriis ſextis ac Sabbatis, etiamſi facultas a Nobis tradita lacticiniis & ovorum uſum ſolum complecteretur. Poſtremo eam conditionem ſemper addidimus,

ne jejunii lex, unius per diem comeſtionis ullo modo violaretur, ac ne ſimul in menſa carnes, ac pisces apponerentur.

Dum rationem hujus conſilii noſtri ſerio perpendimus, haud plenè acquieſcimus, ob eam ſollicitudinem, ac dubitationem, ne cauſa ab Epiſcopo ioci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad ſolvendam Quadrageſimæ abſtinentiam, ejus naturæ fortaſsè non ſit, quæ veram, & urgentem neceſſitatem contineat. Quippe illud Nobis ſemper ante oculos propoſitum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconſultò, ac temerè faciamus. Hærent pariter animo defixa S Bernardi verba ad Pontificem Eugenium *lib. 3. de Conſid. c. 4. Facilis hoc, quia poteſtis: Sed, utrum debeatis, quæſtio eſt, & quomodo*. Attamen fidem præſtitimus iis, quibus præſtanda fuerat, Epiſcopis nempè locorum. Non enim alio pacto exerceri poteſt ſollicitudo peculiarium Eccleſiarum, ac Diœceſum, niſi fides habeatur Epiſcopis, a quibus illæ adminiſtrantur. Sed in poſterum, ut graviſſimum hoc negotium tutius, quam fieri poſſit, geratur, moleſtum vobis non ſit, animum iis advertere, quæ ſubiicimus.

Non ignoratis ab Innocentio III. Prædeceſſore noſtro *cap. Conſilium, de obſervatione jejunior.* inter cauſas legitimas ſolvendi abſtinentiam a carnibus jejunii tempore, recenſeri veram, & exiſtentem reipſa ægritudinem. *Præterea de illis, qui in Quadrageſima, vel in aliis jejuniis ſolemnibus infirmantur, & petunt ſibi eſum carnium indulgeri, reſpondemus: quod cum non ſubjaceat legi neceſſitas, deſiderium infirmorum, cum urgens neceſſitas exigit, ſupportare potes & debes, ut majus periculum in eis eviteur.* Idem ſtatuerant multò ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Toletani Can. 9. quod anno 653. celebratum fuit. *Quiſquis abſque inevitabili neceſſitate, neque fragilitatis evidentis langore, ſeu etiam aturis impoſſibilitate, diebus Quadrageſimæ eſum carnium præſumpſerit*

attentare, non ſolum erit reus Reſurrectionis Dominicæ, ve-rum etiam alienus ab ejuſdem diei ſanctæ Communione.

Illi verò, quos aut ætas incurvat, aut langor extenuat, aut neceſſitas arctat, non antè prohibita violare præſumant, quam a Sacerdote permiſſum accipiant.

Nemo eſt, qui non intelligat hujuſmodi cauſas ſatis eſſe, ut aliqui a Jejunii legibus, & abſtinentia immunes exiſtimentur; non aut m, ut Populus, vel integra Civitas idem privilegium obtineat. Quis enim ſibi perſuadere poſſit, Cives univerſos alicujus Urbis, vel Diœceſis eodem tempore graviſſimo morbo teneri, vel in eodem diſcrimine verſari omnes, ut periculoſam ægritudinem contrahant? Niſi forte eos morbos intelligamus, qui ab aeris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulò poſt verba faciemus. Quis credat unquam Populum univerſum alicujus Diœceſis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema ſenectute confectum?

Neque verò cauſa ſufficiens habenda eſt, ut aliquis Civitas, vel Populus abſtinentia Quadrageſimali liberetur, ipſique Carnes permittantur, ſi forte piſces, vel ova caro pretio vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos Cives, ita etiam opulentos, e quibus etiam alii vitæ ſuſtentationem labore, ac ſudore ſibi comparant, alii verò patrimonio, ac divitiis ſatis ſuperque abundant. Itaque, ſi pro emendis piſcibus grave pretium ſolvendum ſit, id quidem egenis Civibus, non verò divitibus ſuffragatur. Id aſſerunt etiam nonnulli Theologi haud ſeverioris diſciplinæ, quorum ſententiam recenſuimus capite 9. libri 3. noſtrarum Inſtitutionum, quas Bononiæ Typis impreſſimus.

Illud etiam inane commentum prorſus exiſtimari debet, ſolvendas eſſe abſtinentia Quadrageſimæ Civitates vel Diœceſes, ubi exercitus verſantur, eoquod Milites in iis locis permanentes abſtinentiæ leges minimè obſervant. Id potius animos Civium inflammare

de-

debęret ad jejunium ritè, religioséque ſuſcipiendum; ut nempè Milites tanta virtute temperantiæ permoti ipſorum exemplum ſequantur. Illud ſolum, pro legitima cauſa in medium proferri poteſt, Copias Militum tantam afferre Civitati penuriam herbarum, arquè olei; licet Quadrageſimæ jejunia non obtemperent, ut harum rerum pretia ſummopere augeantur. Tunc autem eadem ſtaruenda ſunt, quæ paulò antè diximus, cum piſces & ova carinari pretio comparantur. Igitur peculiares morbi, quamvis frequentes, in poſterum pro cauſa ſolvendæ abſtinentiæ non adducantur, niſi forte Civibus univerſis iidem morbi communes habeantur ob aliquam aeris corruptionem: neque in poſterum herbarum, olei, piſcium, & ovorum pretia tanti ponderis eſſe cenſeantur, ut omnis Civitas, vel Dioeceſis ab inſtituto Quadrageſimæ jejunio, ac temperantia liberari contendat. Quod ſi veras, ac legitimas e Nobis cauſas ad hanc faculeatem obtinendam experiris, duas potiſſimum percenſebimus, quarum prima ex jure Canonico, altera vero ab ipſa rerum magiſtra experientia deprompta eſt.

Innocentius III. quem ſuperius nominavimus, eodem cap. *Conſilium*, *de obſervatione jejuniorum*, Archiepiſcopo Bracarenſi poſtulanti, quâ pœnâ plectendos judicaret illos, qui tempore Quadrageſimæ a Carnibus non abſtinuerant ob ſummam rerum caritatem & anguſtiam, ituut plures fame enecarentur, reſpondit his verbis: *Cum autem quæſieris, qua ſit illis pœnitentia injungenda, qui diebus Quadrageſimalibus, tempore quo tanta fames barbaricè ingruebat, quod magna pars populi propter inopiam penitùs periret, carnes comedere ſunt ausi; reſpondemus: Quod in tali articulo illos non credimus puniendos. Precet tamen Dominus pro illis & cum illis oſſundat, ne ipſi aliquatenus imputetur, quia bonarum mentium eſt, ibi timere culpam, ubi culpa minimè reperitur.* Si quis hoc tempore Epiſcopus adductus exemplo Bracarenſis Antiſtitis idem

conſilium peteret ab Sede Apoſtolica, tanquam ineptus, ac ſimplex haberetur; Sed illo Eccleſiæ felicissimo ſæculo maximi pendebatur, uti æquum eſt Quadrageſimæ præceptum. Hinc magna ſeveritate inquirebantur illi, qui minimè paruiſſent, licet tàlis cauſa intercederet, ut liberi ab eodem præcepto vaderentur: nec ulla ratio habebatur virorum Principum, licet optimorum incolumitas cum Reipublicæ felicitate conjuncta putaretur; uti Nos fuse oſtendimus in decima quinta noſtrarum Inſtitutionum libri primi. Sed his omiſſis, & aliis bene multis, quæ in hanc rem congeri a Nobis poſſent, illud primum delibabimus ex reſponſo Innocentii III. tunc Quadrageſimæ abſtinentiâ ſolvi poſſe integram Civitatem, vel Diœceſim, cum reipſa non ſuppetunt ea, ſine quibus præceptum Quadrageſimæ obſervari nequit. Itaque ſi revera in aliquo loco neque oleum, neque piſces comparari poſſint, tunc incolis ejuſdem loci permitti fas eſt, ut lacte, & ovis utantur: Si hæc autem revera deficiant, tunc Carnis, ſalubris tamen, edendæ facultas concederetur, interpoſita ſemper jejunii ſervandi conditione.

Inſula Sancti Dominici in America Meridionali in temporalibus paret charissimo in Chriſto Filio noſtro Ludovico Gallorum Regi Chriſtianiſſimo, nec ei ullus præeſt Epiſcopus. Præfectus Patrum Societatis Jeſu anno 1742. a Nobis quæſivit, an ex conceſſione ſibi facta a Sede Apoſtolica diſpenſandi ſuper eſu carnium, ovorum & lacticiniorum tempore jejuniorum, & Quadrageſimæ, dici poſſet, ſibi etiam datam fuiſſe facultatem diſpenſandi, nedum particulares perſonas, ſed etiam multitudinem hominum, & omnes ſui diſtrictus Incolas, quando coram Deo id expedire judicaſſet? habitoque reſponſo, facultatem ei fuiſſe conceſſam diſpenſationem indulgendi particularibus hominibus, non autem multitudini hominum, & omnibus Incolis ſui diſtrictus, pro conceſſione exoravit. Pro cauſa exper-

fuit

ſuit veneficam piſcium qualitatem, exiguum piſcatorum numerum, qui longè ab Inſula piſcantes, piſces deſerebant aut fœtentes, aut corruptos ob nimios calores, paupertatem earum gentium, quæ oleum emere non poterant pro eibis Quadrageſimalibus neceſſarium, defectum denique olerum, & leguminum, quæ in ea regione facilè corrumpuntur, aut a vermibus conſumuntur. Re inhinde maturè diſcuſſa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Univerſalis Inquiſitionis die 12. Aprilis anno 1742. habita ratione regionis nimis remotæ, a qua quolibet anno impoſſibilis erat ad Sedem Apoſtolicam recurſus; indulgentes neceſſitati Fidelium degentium in Inſulis ditionis Gallicæ in America, facultatem conceſſimus Præfectis Miſſionum illarum partium, ut in caſu veræ, & ineluctabilis neceſſitatis & tantum de anno in annum, præfataque veræ neceſſitate durante, & non aliter, nec alio modo, ut poſſent & valerent cum fidelibus Populis ipſorum regimini commiſſis diſpenſare ſuper eſu ovorum, & lacticiniorum; & etiam carnium tempore Quadrageſimali, indicta ſimul cum hujuſmodi diſpenſatione obſervantia jejunii per unicam comeſtionem, oneratâque prædictorum Præfectorum conſcientiâ, ſi adamuſſim juxta præſcriptum conceſſa facultate uſi non fuiſſent.

Sed jam ad experientiam deveniamus. Quindecim ab hinc annis per totam fere Europam morbus invaluit, qui pectoris inflammationem inferebat, ita tamen, ut ex una Civitate in aliam, & ex una Provincia in aliam hæc funeſta lues promanaret. Id contigit annis 1730. 1733. & 1740. Licet autem morbus ejuſmodi, qui univerſos hominum ordines, atque ætates corripiebat, lentam ſolum in pectore inflammationem excitaret, tamen ſenibus matura jam ætate debilitatis extremam afferebat pernicieм: nam ex ipſo febres acutiſſimæ, ac mortales ſequebantur; idem morbus in periculum tra-

hebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectore laborarent. Poſtremò multorum pectora adeò labefactavit, ut graviſſima deinde mala provenerint.

Alias quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, ægros in diſcrimen vitæ adduxiſſe Medici ſcriptores luculenter teſtantur. Itaque ſi Medicinæ Profeſſores accitique monitique graviter, ut nihil a veritate alienum reſpondeant, unanimi conſenſu fateantur (uti nobis ipſis accidit, cum adhuc Bononiæ verſaremur) morbum eſſe talis naturæ, qualem ſuperius commemoravimus, itaut nulla ætas libera, & incolumis eſſe queat; & affirment illis ipſis, qui intet Cives ſalvi, & integri numerantur, eandem perniciem imminere; id præterea conferre plurimum ad ejuſmodi luem depellendam, aut evitandam, ſi tum ægrotantes, tum ſani a piſcibus, & oleo, & quandoque pariter a lacte, & ovis abſtineant, ſi, inquam, res ita ſe habeat, tum procul dubio cauſa ſufficiens judicanda eſt, quæ experientiæ innitatur, & quæ ſemper probata, & in poſterum probanda videtur, ut nempe Populus, ſeu Civitas integra a carnibus abſtinendi præcepto non teneatur.

Neque illa difficultas removere vos debet a conſulendis Medicis, qui præſtantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera ſenſerint, ſcripto teſtati non prætermittant; quæ conditio ſi deſit in poſterum, nulla unquam facultas Civitati, aut Diœceſi carnibus, aut lacticiniis veſcendi tempore Quadrageſimæ tribuetur: quippe id neceſſarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiares quidem Cives a Quadrageſimæ præcepto liberos, & immunes decernere ſoleant; (de qua re graviſſimè monendi a vobis ſunt, ne ſuas animas indulgendo nimis aggravent) Cum vero pro univerſis Civibus idem ſtatuendum propoſitum, tum ſe difficiles, ac-

anxios, ac ſollicitos præſtare Nos ipſi experti ſumus. Poſtremò ſi velint percurrere ea, quæ in Italia, & extra ipſam præclariſſimi Auctores Medici Typis evulgarunt, facilè deprehendent, abſtinentiam, ciborumque parſimoniam ab illis magnopere commendari, diſcrimen inter morbos conſtitui, & certis rationibus oſtendi, in curandis quibuſdam morbis nequaquam requiri, ut juſculum, & cafes loco piſcium, olei, & herbarum ſubſtituatur in aliis vero juvare plurimum, ſi ſublatis carnibus, cum jodicitur jejunium, oleo, vel lacte ægrotantes utantur. Demum advertent, quam diligenter; accurateque ſcribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolumes a communi lue ſupersunt.

Hæc vobis indicanda putavimus. Reliquum eſt, ut vos hortemur, ne tam facile ſuſcipiatis negotium petendæ facultatis utendi carnibus, & lacticiniis tempore Quadrageſimæ pro univerſa Civitate, vel Diœceſi. Quippe abrumpenda eſt conſuetudo, ob quam jam per tot annos in quibuſdam locis hæ facultates tribui conſuevetunt. Illud etiam experientiâ a vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abſtinentiam Quadrageſimæ nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc cauſam inter ægrotos, vel mortuos recenſeri. Hanc rationem & inſtitutum Nos ipſi ſecuti ſumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus) cum nuper Quadrageſimæ tempus ageretur. Si vos id quoque præſtabitis, neque facilè a Nobis pro univerſa Civitate vel Diœceſi facultatem ſolvendi Quadrageſimæ abſtinentiam poſtulabitis, vel (ſi neceſſarium id arbitremur) non aliter, quam ſervatis præmiſſis conditionibus diſpenſationis inſtantia ad Nos deferretur, non ſolum ii fructus provenient, quos jam indicavimus, ſed etiam repulſæ pudorem evitabitis, Noſque pariter eâ moleſtiâ vindicabitis, quam ſe-

ri-

rimus, dum votis veſtris minimè obſecundamus. Poſtremò vos omnes peramanter amplectimur, & Apoſtolicam Benedictionem vobis, Populiſque veſtris impertimur.

Datum ex Arce Caſtri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

348.4
2

99 9353.21 Google

BIBLOS
Firenze